Klassifikation av armbågsfraktur

Frakturer i armbågen delas in i frakturer som omfattar distala humerus, proximala ulna eller proximala radius. Kombinationsskador förekommer. Många armbågsfrakturer är en teknisk utmaning för operatören med risk för nerv- och kärlskador. Olecranonfraktur är den vanligaste armbågsfrakturen, medan en distal humerusfraktur är den svåraste och tekniskt mest utmanande skadan.

Distala humerus

Såväl **AO** (Arbetsgruppen för osteosyntesfrågor) som **Jupiter** har utvecklat klassifikationer av distala humerusfrakturer som baseras på anatomin, op-tekniken och prognosen.

Båda klassifikationssystemen går i stort ut på följande; om frakturen är intra- eller extraartikulär, på vilken höjd frakturen sitter (inom eller utanför ledkapseln), om en eller båda kondylsystemen är engagerade och själva frakturutseendet (jämförs med bokstäver).

Isolerade skador på capitulum humeri respektive trochlea humeri tillkommer. Till icke ledytebärande frakturer utanför ledkapseln räknas även isolerade frakturer genom mediala respektive genom laterala humerusepikondylen.

Intraartikulära:

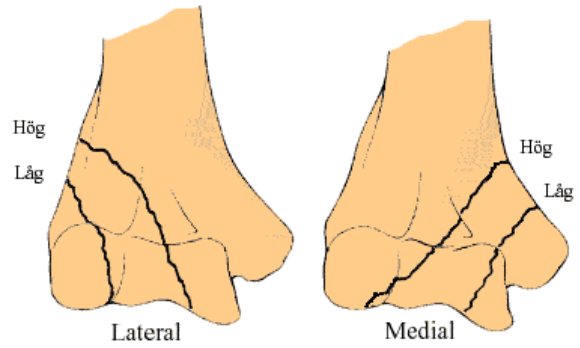

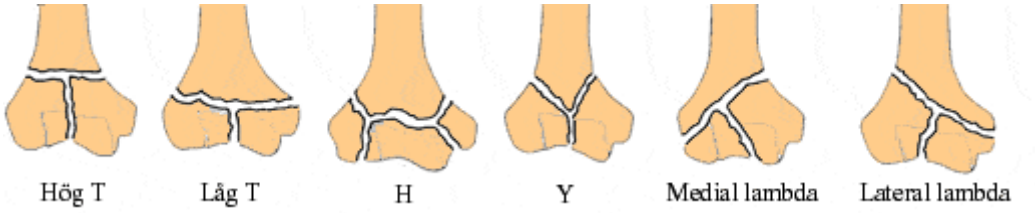

Extraartikulära:

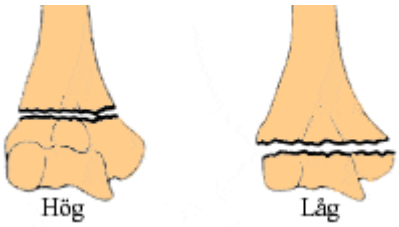

Proximala ulna

Det finns flera klassifikationer för proximala ulnafrakturer men ingen som blivit allmänt vedertaget. Representant för Svenska Frakturregistret belyser Coltons klassifikation som baseras på snedfrakturer i olecranon (flertalet) och dess dislokation respektive intermediärfragment. Siffra I anger en odislocerad fraktur medan siffra V anger en dislocerad fraktur med multipla ledytebärande intermediärfragment.

Frakturer genom processus styloideus ulnae delas också in i allvarlighetsgrad, men viktigast är att komma ihåg att den här frakturen kan gå med instabilitet i armbågen och därför vara ett operationsfall.

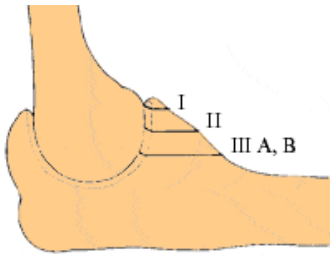

Proximala radius

Här används Mason- Morreys klassifikation som bygger på om frakturen är dislocerad samt på hur stor del av ledytan som omfattas.

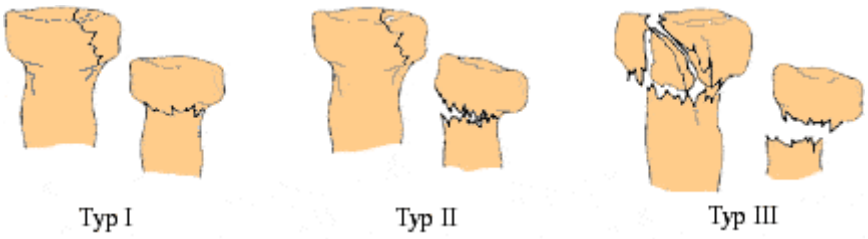

Källa: Internetmedicin.se